

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Ivre Sistendi, Et Manvum Iniectione, Qvam Vvlg
Arrestationem Vocant, Svccincta Explicatio**

Peck, Pierre

Antverpiæ, 1589

De custodia & periculo rerum quæ arrestatæ fuerunt. Caput 44.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63495)

vt pro sapiētia atq; religione æstimet factum,
& pro qualitate rei gestæ, aut promissum re-
scindat, aut certè moderetur. l. fi. d. tit. Eadēq;
est ratio si iniuste arrestatus vel captus fuit; Et 8
his quidem casib. nihil refert, quod non ipse
arrestatus vel captus, sed alius pro eo promit-
tar: quia cum huiusmodi promissio fiat incar-
ceranti nomine carcerati, & ob liberationem
eiusdem, perinde haberi debet, ac si facta fuisset
per ipsum carceratū: quippe quod fit meo
nomine, & mea voluntate, per me fieri vide-
tur, perindeq; habetur, ac si per me fuisset fa-
ctum, nulloque modo per tertium aliquē fa-
ctum censetur, l. in ædibus. § quod filius. ff. de
donat. Pari modo submissio tertiæ personæ,
fraudem & metū non minuit, sed arguit. Pre-
ses d. conf. 54. Sed de his latius Gozadin. conf.
19. Hypp. sing. 306. Decis. Cap. Tholos. 399.
Fulg. conf. 76. Affl. decis. Neapol. 149. agunt.

De custodia & periculo rerum, quæ
arrestatæ fuerunt. Caput 44.

ARGUMENTA.

<i>Res que perit suo domino perit.</i>	<i>nu. 1.</i>
<i>Apparitor de qua culpa teneatur.</i>	<i>nu. 2.</i>
<i>Apparitor qui lecticas fregerat, fuit condemnatus
ad damni refusionem.</i>	<i>nu. 3.</i>
<i>Apparitor tenetur etiam morsus murium in rebus
arrestatis præstare, quemadmodum & fullo in
vestimentis.</i>	<i>nu. 4.</i>
<i>Res arrestata si incendio pereant, an Apparitor te-
neatur.</i>	<i>nu. 5.</i>
	<i>Arre-</i>

De Iure Sistendi.

Arrestum perperam faciens, si res arrestata perierint, obligatur debitori ad earum estimationem.
numero 6.

Impense quales circa res arrestatas faciendae sunt. 7.
Pecunias arrestatas si Apparitor consumpserit, quo pacto creditori arrestanti succurratur. num. 1.

- E**T si secundum communem regulam vnaquaque res pereat suo domino l. pignus. C. de pig. act. l. damnum. C. locat. & conduct. tamen si quis vel dolo malo, vel culpa atque ignavia circa res alterius versatus sit, periculum in eum transit, suoque iumento proprio malum sibi adfert, ex quo non nisi damni illati refusione & praestatione sese extricat. l. contract. ff. de reg. iur. Et hinc facile intelligi potest, quantam curam & diligentiam Apparitor seu Seruiens adhibere debet circa res arrestatas, fideique ipsius creditas ac commissas, utpote qui de dolo, culpa, & negligentia tenetur, non solum debitori, si forte ille soluto debito, bona sua arresti vinculo excepta reperat, verum etiam creditori, pro cuius indennitate arrestata sunt, nullumque aliud promptius subsidium, debitore secundum conventionem non satisfaciente, aut pacta conventionis non adimplente, habet. Qua ratione motum fuisse senatum testatur Rebuffus ad constitut. reg. Tomo j. de lit. oblig. art. 5. glo. 2. nu. 5. vers. quarto quod, &c. ut Apparitorem unum, qui lecticas debitoris fregerat, & per fabrum lignarium (ut oportuit) disiungi non curauerat,

uerat, ad id quod intererat, condemnaret, vt
 l.lectos. ff. de peric. & commod. rei vend. Nam
 & ipse Vlpianus lib. 18. ad edictum, In gra-
 uiore casu respōdit, magistratum si damnum
 iniuria dederit, Aquilia teneri. Quia cum pe-
 cudes aliquis pignori cepisset, inquit, & fame
 eas necasset, dum non paritur eis cibaria ad-
 ferri, in factum actio danda est. Idem si dum
 putat, se ex lege pignus capere, non ex lege ce-
 perit, & res tritas corruptasque reddat, dicitur
 legem Aquiliam locum habere. l. quemadmo-
 dum. §. magistratus. ff. ad l. Aquil. Vnde & Io.
 Constantinus ad constit. reg. art. 183. vers. ad-
 de vnum notabile verbum, & c. ait, Apparito-
 rem seu Seruientem tam strictè ad custodiam
 rerū arrestatarū teneri, vt etiā morsus muriū
 ad ipsum pertineat, & periculo ipsius fiat, nō
 multò aliter, quàm de fullone dicitur, quod si
 vestimenta polienda acceperit, easque mures
 roserint, ex locato tenetur, quia debuit ab hac
 re cauere, l. item quæritur. §. si fullo. ff. locat. l.
 j. §. si rosæ tabulæ. ff. de bon. possess. secund.
 tab. quia cum hæc facillè præuideri possint, in-
 ter casus fortuitos non numerantur: Cate-
 rum an in id quod facere possint, an potius
 in solidum condemnentur istiusmodi Ap-
 paritores, apud eundem Paridem de Puteo
 disputatum esse video, in tractat. de Synd. ad
 verbum, negligentia. cap. j. nume. 18. & 19. ad
 quem remitto. Quid igitur si domus Appari-
 toris, vna cum rebus ipsis arrestatis flammis
 exusta sit? Sanè nisi culpa eius appareat, do-
 mino

mino peribunt, hoc est, debitori, adeoque etiam creditori arrestanti, nulla aduersus non culposum Apparitorem superest actio. d. l. pignus, & l. pignori. §. fin. ff. eod. titu. Existimat tamen d. loco, artic. 5. glos. 6. in fin. Petrus Rebuffus, creditorem si perperam arrestum fecit, quia saltem per indirectum causa & occasio fuit, quod res illa in domum Apparitoris illata sunt, ac deinde perierint, ad earundem estimationem debitori esse obligatum, ut per glos. & alios, ad l. non omnis. §. si pupillus. ff. si cert. petat. per textum, in l. Titius. & ibi Iason. ff. de praescript. verbor. Cautè etiam prospicere sibi debet Apparitor, ne inutiles sumptus in rem arrestatam impendat, sed cum Iudicis potestate atque licentia omnia moderetur, Rebuffus tomo 3. in tractat. de sequest. articul. 3. glos. j. ne pecunias alienas deglutire dicatur, quod multi facere solent; & ne etiam re vera multa perperam & sine discretionè exponat, quæ nimis graue esset debitori aut creditori reddere. l. in fundo. ff. de rei vend. Quod si verò pecunias arrestatas deglutiat & consumat, debitor quidem, pro magnitudine & quantitate eiusdem illius pecuniæ liberatus est. l. quæsitum. ff. de distract. pignor. sed improbus ipse Apparitor tenetur, quod d. loco, art. 77. in fin. ex Fabri sententia respondit Io. Constantinus: Sin autem soluendo nō fuerit, Iudex à quo cōstitutus & præfectus est, cautionib. tamē prius excusis, in subsidiū tenetur, arg. l. j. ff. de magist.

§. pe-

con. §. penu. Insti. de satisfd. Rebuff. d. loco, art.
105. glo. 3. vers. est tamen differentia, &c.

Arrestum quare ratione relaxetur, vel dis-
soluatur. Caput 45.

ARGUMENTA.

Solutione eius quod debetur tollitur ois obligatio. n. 1.
Cautio de soluendo debito liquido & confessato non
liberat ab arresto. nu. 2.

Arrestum an per satisfactionem relaxetur. n. 3. et. 6.
Satisfactione tollitur sequestratio, & in possessionem
missio. num. 4.

Satisfactio qua arrestum soluatur, apud quem inter-
poni debeat. nu. 5.

Satisfactio de iudicio sisti duntaxat, an in arresto re-
laxando sufficiat. nu. 7.

Cautio iuratoria, an & quando sufficiat. n. 8. & 10.

Debitor quando incarcerari possit. nu. 9.

Satisfactio in arresto, quatenus se extendat. nu. 11.

Fideiussores idonei qui sint. nu. 12.

Judex qui fideiussorem idoneum admittit, post no-
minatores, in subsidium tenetur. nu. 13.

Fideiussores extranei, & pignora alibi sita, an suffi-
ciant. nu. 14.

Arresti usus & commoditas potissimum versatur
in facilitate conveniendi debitorem. nu. 15.

Executio an sine novo processu in fideiussores arresta-
ti fieri possit. nu. 16.

Creditori qua sint observanda in cautione pro arre-
stato admittenda. nu. 17.

Fideiubens solvere id quod subductis rationibus de-
bitor debet, non tenetur si rationes non subducā-
tur.

tur.